

nes k. — Ss. *K-ansigte*, *-längd*, *-röst*, *-stämma*.

**KARLAKARL**, m. 2. (pop.) Utmärkt dugtig karl.

**KARLAKRAFT**, f. sing. (pop.) Mycken kraft. *Ta' i med k.*

**KARLAKTIG**, a. 2. 1) En man passande, värdig. *Ett k-t skick, väsende*. — 2) (fam.) Stolt, dryg. *Han var inte litet k. öfver den framgång, han haft*. — 3) (om kvinnor) Som i sätt, skick, väsende, tänke- och handlingssätt liknar en karl. *En k. kvinna*. — *Karlaktigt*, adv.

**KARLAKTIGHET**, f. 3. Egenskapen att vara karlaktig. (Jfr. d. o.) a) *Man bör visa k. i motgången*. — b) *Se, med hvilken k. han stiger fram*. — c) *Hennes k. blir ofta stötande*.

**KARLAVIS**, adv. (fam.) På k., dugtigt.

**KARLBÖRDA**, f. 1. Lagom börda för en karl.

**KARLED**, kårled, m. 3. Nedersta leden på hästens ben.

**KARLGALEN**, a. 2. neutr. — *et.* (pop.) Sägges om en kvinna, som anfäktas af kärleksbränd och löper efter karlar.

**KARLJERTA**, n. 4. (fig.) Manligt mod.

**KARLIG**, a. 2. (fam.; uttalas vanligen: kårig) Stolt, högmodig. Sägges isynnerhet om gossar och ynglingar. *Du skall tro, pojken var inte litet k. öfver sin fångst*.

**KARLSTIL**, m. sing. Sådan stil, som karlar vanligtvis hafva, d. v. s. stadig, jemn och öfverdägg till Fruntimmersstil.

**KARLSTUMP**, m. 2. (fam.) Kortväxt karl.

**KARLTYCKE**, n. sing. *Hafva k.*, säges om en kvinna, som karlarne tycka om.

**KARLYAGNEN**, m. sing. def. Benämning på stjernbilden Stora Björnen.

**KARLVULEN**, a. 2. neutr. — *et.* (pop.) Se *Karlaktig*. — *Karlvulet*, adv.

**KARLVULENHET**, f. 3. Se *Karlaktighet*.

**KARM**, m. 2. 1) (i äldre språket) Täcktt vägn. — 2) Arm- och ryggstöden på en länstol. Deraf *Karmstol*. — 3) Infattning eller fodring af trä eller sten kring dörrar, fönster och spisar. Förekommer mest i sammansättningarna: *Dörr-, Fönster-, Spiskarm*.

**KARMELET**, karmelit, m. 3. Se *Karmelitermunk*.

**KARMELETERMUNK**, karmelit'rmünnk, m. 2. ell. -NUNNA, f. 1. Munk, nunna af:

**KARMELETERORDEN**, karmelit'r-ård'n, m. sing. Munkorden, så kallad efter berget Karmel i Syrien, stiftad icke långt efter första korsståget, af grefve Berthold af Limoges. — Skrifves äfv. Car —.

**KARMIN**, karmín, m. sing. (fr. *Carmin*, af arab. *Kermes*) Ett slags fin, högröd färg, som beredes förnämligast af Kochenill. [Car —.]

**KARMOsin**, karmosín, m. sing. (t. *Karmesin*, medellat, *Karmesinus*, af arab. *Kermes*) Ett slags dunkelröd färg, som beredes af tysk eller polsk kochenill (*Coccus polonicus*). — Ss. *K-färg*, *-färgad*. — [Car —.]

**KARMSSTOL**, m. 2. Stol med karm (bem. 2).

**KARNATION**, -tschón, f. sing. (mål.) Föreställning af blottade delar på människofigurer, genom köttfärg.

**KARNAVAL**, --ål, m. 3. (ital. *Carnevale*, egentl.: farväl med kött!) En i vissa katolska länder för lustbarheter bestämd tid, som slutar midnatten före askonsdagen. [Car-, *Carneval*, *Karneval*.]

**KARNEOL**, --ól, m. 3. En halfädelsten, af Silikaterna, blodröd, brunröd eller gulröd; slipas till sigillerna. [Car —.]

**KARNIS**, karní's, m. 3. (bygg. k.; fr. *Corniche*) Krans, list öfver pelare eller under tak.

**KARNYFFLA**, v. a. 1. (pop.) Mörbulta, piska på, örfila upp.

**KARONAD**, se *Karronad*.

**KAROSS**, -råss, m. 3. (fr. *Carrosse*) Ett slags större, bekväm täckvagn.

**KAROTT**, se *Carotte*.

**KAROTT**, -rått, m. 3. En sort mindre porslinsfat.

**KARP**, m. 2. Mjukfenig benfisk af 2 till 3 fots längd, med stort huvud och fyra små skäggräddor; på ryggen brungrå, på sidorna gulaktig. *Cyprinus Carpio*. — Ss. *K-dam*, *-hufvud*, *-språng*, *-sump*, *-lunga*.

**KARPA**, v. a. 1. (fam.) *K. åt sig*, roffa åt sig. — *Syn.* Se *Roffa*. — *K-s*, v. d. 1. Ligga i tvist och strid med hvarandra, slåss. — *Syn.* Se *Slåss*.

Anm. Kommer af forna ordet *Garp*, en djurf, öfverdägg kämpe; slagskämpe.

**KARPUS**, karpús, m. 3. Ett slags landtmannamossa, med på sidorna uppfästade klaffar, som kunna fällas ned vid fullt väder.

Anm. Ordet kommer förmodligen af det tyska *Kapuze* (fr. *Capuce*, kapuschong, af lat. *Caputium*).

**KARRET**, se *Karet*.

**KARRIKERA**, m. fl. se *Karikera*, &c.

**KARRIOL**, --ól, m. 3. (fr. *Carrinol*) Ett lätt, tvåhjuligt åkdon på fjädrar.

**KARRONAD**, --åd, m. 3. Ett slags skjutvapen, lättare och kortare än kanoner, med mindre krutladdning än dessa; brukas på skansen af fartyg och på båtar. Har sitt namn af staden Carron i Skottland, der de först tillverkades.

**KARSK**, kårsk, a. 2. (fam.) Frisk och rask. *K. och kry*. — Ordet är sammandraget af *Karlisk*, manlig, af *Karl*.

**KARRYERA**, v. a. 1. (manuf.) Lindrigt filta ylleväfnader under refflade trävålar.

**KART**, (a långt) m. 2. Ej fullväxt, omogen frukt. Har flera sammansättningar, såsom: *Äpelt-, Päron-, Körsbärs-, Surkart*, m. fl.

**KARTA**, kårta, f. 1. (lat. *Charta*, papper) 1) Afbildning af jordytan eller någon dess del på en plan. *Göra k. öfver ett land*. *Affatta en trakt på k.* — Ingår i åtskilliga sammansättningar, såsom: *Land-, Fält-, Krigs-, Specialkarta*, m. fl. — 2) Stämplat papper. Är för denna bem. förkortadt af *Charta Sigillata*. *Belägga handlingar med k.*, bifoga dem ett stämplat papper till visst åsatt, derför betalt pris. — 3) Se *Postkarta*. *Göteborgs k. Öfverblefna k-n*, förteckning på öfverblifna, ej uttagna bref. (Fig. fam.) *En flicka, som kommit på öfverblefna k-n*, som är för gammal att blifva gift. — 4) Grundlag. *Göra k-n till sanning*.

**KARTA**, v. a. 1. (fam.) *K. åt sig*, se *Kara åt sig*. *K. sig upp*, med mycken möda arbeta sig upp; (fig.) *k. upp sig*, arbeta sig upp af intet.

**KARTBOK**, f. 3. pl. — *böcker*. Bok, innehållande en samling landkartor. Kallas äfven Atlas.

**KARTEL**, kartä'l, n. 3. (fr. *Cartel*, af lat. *Chartella*) 1) Fördrag emellan tvenne krigförande om krigsfångars utväxling, m. m. — 2) Fejdebref.